

Список використаних джерел

- Київський безпековий договір. Міжнародні гарантії безпеки для України: рекомендації. (2022). *Офіс Президента України*. Retrieved from https://www.president.gov.ua/storage/j-files-storage/01/15/93/cf0b512b41823b01f15fa24a1325edf4_1663050954.pdf.
- Коптев, О. С. (2025). Відновлення ядерного потенціалу України як дієвий механізм стримування збройної агресії в умовах геополітичних перетворень. *Publishing House «Baltija Publishing»*. doi: <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-534-1-30>.
- Петренко, Ю. В. (2019). Проблеми міжнародно-правового механізму співробітництва держав-членів Європейського Союзу в сфері оборони. (2019). *Проблеми законності*. (147). doi: <https://doi.org/10.21564/2414-990x.147.176071>.

Анастасія ПАТРЕТНА

студентка кафедри міжнародних відносин
НТУ Дніпровська Політехніка
науковий керівник - к.і.н., с.н.с., Тетяна КУЛИК

МОЖЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ ОПЕРАЦІЇ З ПІДТРИМАННЯ МИРУ В УКРАЇНІ ПІД ПРОВОДОМ КОАЛІЦІЇ ОХОЧИХ

Тривала агресія Росії проти України та активне залучення й підтримка України міжнародною спільнотою демократичних країн актуалізує нагальну потребу в пошуку ефективних міжнародних механізмів припинення бойових дій, стабілізації безпекової ситуації та створення умов для відновлення суверенітету та територіальної цілісності України.

Однією з потенційних моделей міжнародної інтервенції є операції з підтримання миру (Peace Operations Ops, PSOs), що можуть реалізовуватися поза межами міжнародних безпекових та інституцій колективної оборони. Через постійну блокаду з боку держав, які є частиною системи міжнародних інституцій, зокрема Ради Безпеки ООН (РБ ООН) та проблемність задіяння НАТО чи ЄС запроваджувати операції за межами свого мандату, виникає потреба осмислення потенціалу так званих "коаліцій охочих". Це неформальні або ad hoc об'єднання держав, які беруть на себе відповідальність за виконання безпекових завдань, часто поза формальним схваленням багатосторонніх інституцій, але з опорою на політико-правову легітимність, що впливає із запиту уряду держави, яка зазнала агресії (принцип intervention by invitation), а також з підтримки широкого кола міжнародних акторів.

Отже, метою дослідження є критичний аналіз передумов, сценаріїв та потенційної ефективності операції з підтримання миру на території України під проводом коаліції охочих, із урахуванням безпекового контексту, міжнародного досвіду подібних форматів та політико-правових викликів, які супроводжують такі ініціативи.

Коаліція охочих (Coalition of the Willing) - тимчасове військово-політичне об'єднання держав, які цілеспрямовано та добровільно згуртовують власні сили для проведення спільної операції (зазвичай військової), поза рамками постійних інституційних структур безпеки. Такі коаліції можуть формуватися ad hoc, спеціально під конкретну кризу, та мати різну ступінь формалізації. Дослідники відзначають, що коаліції охочих можуть бути ефективним інструментом оперативного реагування в ситуаціях, коли необхідне швидке втручання, або коли існує політична воля у вузького кола країн, але відсутній загальний консенсус серед ширшої міжнародної спільноти (Shukurani, 2011). Проте така ефективність не гарантує довготривалої стабільності, особливо коли дії коаліції не супроводжуються чіткими політичними планами після завершення бойових дій або не мають достатньої легітимізації (Thakur, 2016). Таким чином, попри потенційну оперативну дієвість форматів «коаліції охочих», ключовим залишається питання легітимності, політичної узгодженості та наявності стратегічного бачення щодо післяконфліктного врегулювання. Саме ці виклики зумовлюють необхідність аналізу актуальних міжнародних ініціатив, спрямованих на створення миротворчої присутності в Україні, які започатковані провідними європейськими державами. На цьому тлі особливої уваги заслуговує ініціатива створення «Коаліції охочих» у контексті потенційної операції з підтримання миру, що передбачає як військову, так і політико-дипломатичну взаємодію з українською стороною.

У сучасних геополітичних умовах застосування традиційних інституцій багатосторонньої безпеки для проведення PSO в Україні є надзвичайно обмеженим або взагалі неможливим. Зокрема, ООН (право вето в РБ) та ОБСЄ (попри її мандат з моніторингу та превенції конфліктів, фактично втратила спроможність впливати на ситуацію внаслідок обструкції з боку РФ) демонструють інституційний параліч щодо агресії РФ. Щодо НАТО, то як організація колективної оборони вона має спроможність до проведення операції з кризового менеджменту, але потребує мандату ООН (винятком є операція з примусу до миру «Allied Force» 1999 р.) й консенсусу в Північноатлантичній Раді (НАР), що фактично унеможливорює використання механізмів НАТО як платформи для такої операції. Що стосується ЄС, то він також не демонструє єдності щодо потенційного залучення до військової присутності в Україні: декілька країн-членів не підтримують таку ідею, тоді як низка держав, готових до участі, взагалі не є членами ЄС. Це робить неможливим формування об'єднаної операції в рамках Спільної політики безпеки і оборони ЄС (Karlsrud, 2025). У цих умовах ініціатива «Коаліції охочих» постає як один з небагатьох

реалістичних варіантів міжнародної безпекової присутності на території України.

У березні 2025 р. Велика Британія та Франція ініціювали створення «Коаліції охочих» - групи країн, які висловили готовність підтримати Україну не лише військовою допомогою, але й потенційною участю в операції з підтримання миру на її території. Ця ініціатива була офіційно оголошена прем'єр-міністром Великої Британії Кіром Стармером 2 березня 2025 р. під час Лондонського саміту з питань України, який проходив під гаслом «забезпечення нашого майбутнього» (Тоссі, 2025).

Ця ідея стала предметом переговорів, які проводять президент Франції Е. Макрон і прем'єр-міністр Великої Британії К. Стармер, щодо того, яким чином забезпечити безпеку України та взяти на себе відповідальність за європейську оборону. Контури такої операції нечіткі, зокрема, чи повинна вона мати форму стримуючої сили, яку можна розгорнути за відсутності угоди про припинення вогню, чи операції з підтримання миру, і, за словами К. Стармера, триває оперативне планування. До «охочих» належать такі члени ЄС, як Франція, Швеція, Данія та Бельгія, а також країни, що не входять до ЄС, такі як Велика Британія, Австралія, Канада, Нова Зеландія, Норвегія та Туреччина. Група «неохочих» - це дивна суміш країн, які мають ворожі стосунки з Росією і вважають за краще тримати свої війська вдома для власної оборони, таких як Польща, та країн, які заангажовані Росією, таких як Угорщина та Словаччина (Karlsruh, 2025).

Коаліції ad hoc також є домінуючим способом координації військової допомоги Україні. Значення восьми «коаліцій з потенціалу», координованих Контактною групою з питань оборони України, задовольняють критичні потреби ЗСУ, гарантуючи мінімальний рівень координації та сприяючи швидкому реагуванню на потреби України в потенціалі. У рамках Контактної групи з питань оборони України створено вісім коаліцій спроможностей (capability coalitions), кожна з яких відповідає за конкретну галузь підтримки: від протиповітряної оборони до розмінування. Згідно з офіційною інформацією уряду Швеції, коаліції дозволяють координувати допомогу, уникати дублювання та забезпечувати оперативність реагування на потреби України (Capability, 2024).

Створені з метою посилення європейської оборонної співпраці регіональні об'єднання можуть використовуватися як потенційні платформи для задіяння вже існуючих військових спроможностей та узгодження дій у кризових ситуаціях. Так, Тріумвірат Веймар (Weimar Triangle), до якого входять Німеччина, Франція та Польща, а також група Бенілюкс (Benelux group), ілюструють приклади тривалої регіональної співпраці, яка сприяє координації оборонних політик та спільних ініціатив. Аналогічну роль відіграють Європейська ініціатива щодо втручання (European Intervention Initiative (E2I) на чолі з Францією, Об'єднані експедиційні сили під проводом Великої Британії

(Joint Expeditionary Force (JEF)), зусилля в рамках концепції рамкових країн НАТО тощо (Reykers, 2024). Однією з найвпливовіших таких коаліцій сьогодні є «Нордично-Балтійська вісімка» (Nordic-Baltic-8), що об'єднала Данію, Фінляндію, Ісландію, Норвегію, Швецію, та країни Балтії. З початку російської агресії в Україні вплив цієї коаліції значно посилюється, а приєднання Фінляндії та Швеції до НАТО додатково сприяло поглибленню військового та політичного співробітництва між її членами. Діяльність таких об'єднань сприяє не лише колективному прийняттю рішень під час криз, але й узгодженню оборонних доктрин, посиленню взаємодії між національними збройними силами та розвитку спільної стратегічної культури (Ogryzko, 2025). Таким чином, хоча згадані коаліції не є класичними «коаліціями охочих», вони формують вагомий потенціал для оперативного реагування та можуть бути задіяні у комплексних операціях з підтримання миру в Україні.

Досвід таких структур свідчить про складність та багатовимірність політичних, оперативних і правових аспектів, що супроводжують координацію збройних сил кількох держав. Враховуючи поточний характер війни в Україні, її геополітичний контекст й відсутність консенсусу в основних міжнародних безпекових інституціях, вибір відповідного типу операції з підтримання миру має ґрунтуватися на реалістичній оцінці політичних обмежень та військових завдань. Саме тому важливо розглянути можливі формати операцій, з урахуванням того, яка модель здатна найбільш ефективно відповісти на виклики сучасного конфлікту, зберігаючи водночас політичну підтримку країн-учасниць.

Проведення операції з підтримання миру у форматі миротворчої в Україні, особливо місії ООН, стикається з низкою суттєвих викликів. Автори аналітичного огляду RUSI підкреслюють, що така операція є просто нереальною з багатьох практичних причин та через брак ресурсів. Крім того, традиційні миротворчі операції часто не можуть ефективно забезпечити безпеку в умовах інтенсивних бойових дій через обмежені повноваження застосування сили та високий ризик стати мішенню для агресивних дій. Місце дислокації потужних, добре оснащених військових контингентів, здатних до активного реагування для розведення сторін, тобто між СОУ та збройними силами РФ виключатиме політичну згоду з боку потенційних країн-учасниць ((Black, 2025). Ці обставини актуалізують необхідність ретельного планування операції з урахуванням політичних, військових та дипломатичних ризиків, що робить подальший аналіз типів можливих миротворчих операцій під проводом Коаліції охочих особливо важливим.

Проведення операції з примусу до миру (Peace enforcement) передбачає силові засоби для забезпечення припинення вогню або укладання мирної угоди, коли рівень довіри та згоди між сторонами недостатній та існує велика ймовірність ескалації конфлікту. Така спрямованість операції вимагає значних політичних зусиль для забезпечення підтримки національних урядів і парламентів країн-учасниць коаліції. Прийняття рішення про надання

національних контингентів у такі операції є складним і часто суперечливим процесом, оскільки парламенти мають визначальне слово щодо залучення військ у потенційно бойові дії, особливо в умовах відсутності мандату Ради Безпеки ООН (Fortna, 2008). Це створює значні перепони для формування масштабної коаліції охочих із потужним бойовим потенціалом і високою оперативною мобільністю. Саме тому успішність коаліційної операції з підтримання миру в Україні буде значною мірою залежати від здатності її організаторів розробити чіткий, прозорий та політично обґрунтований мандат, який би мінімізував внутрішньополітичні ризики для учасників. Наявність чітких цілей, обмеженого мандату та поетапного підходу до застосування сили може стати запорукою збереження політичної підтримки як на рівні урядів, так і в суспільствах держав-учасниць (Thakur, 2016).

У цьому контексті коаліції охочих доводиться балансувати між оперативною необхідністю швидкого реагування і необхідністю врахування складної внутрішньополітичної динаміки, що ускладнює не лише формування самої коаліції, а й подальше управління операцією (Reykers, 2024). Операція *Iraqi Freedom* 2003 р. є класичним прикладом операції примусу до миру, проведеної під егідою Коаліції охочих. Спочатку планувалося залучити НАТО, однак через відсутність консенсусу всередині альянсу і неможливість отримання мандату Ради Безпеки ООН операція була здійснена без широкої міжнародної легітимації. Коаліція охочих застосувала військову силу для повалення існуючого режиму в Іраку, що відображало характер примусу до миру, тобто активного застосування сили з метою примусити сторони до припинення конфлікту. Цей випадок ілюструє можливості, а також виклики, пов'язані з проведенням операцій безпеки під проводом коаліцій, сформованих *ad hoc*, без підтримки формальних міжнародних безпекових інституцій, що має значення для аналізу потенційної операції з підтримання миру в Україні.

Розглядаючи можливість проведення операція з відновлення миру (Peacekeeping Ops), необхідно підкреслити, що така операція є більш дипломатичною, політичною місією, яка може передбачати присутність військ для підтримки переговорів або охорони мирних угод. У нинішньому контексті це швидше другий етап, якщо буде укладено мирну угоду. Прикладом можуть слугувати IFOR (Implementation Force), багатонаціональна операція НАТО в Боснії і Герцеговині 1995 р., а також Сили НАТО в Косові (KFOR) 1999 р., в яких поєднувались військові заходи із дипломатичними зусиллями, спрямованими на стабілізацію регіону, забезпечення безпеки для мирних переговорів та підтримку політичного процесу мирного врегулювання, що робить їх класичним прикладом операції типу *peacekeeping*. Проте за наявності мандату ООН та під проводом НАТО.

Тож, залишається розглянути альтернативу у вигляді операції з гарантування безпеки (Reassurance Force) – багатонаціональної операції, яка б діяла на запрошення України та мала на меті стримування подальшої агресії РФ.

Reassurance Force - сили, які розгортаються для підтримки безпеки союзників і партнерів у кризових регіонах, щоб стримувати агресію і підвищувати рівень довіри між учасниками коаліції. Вони не беруть участі в активних бойових діях, але виконують роль сил швидкого реагування та демонструють військову присутність задля запобігання ескалації конфлікту. Наприклад, НАТО запровадила посилену передову присутність (*enhanced Forward Presence*) на північному сході та індивідуально визначену передову присутність на південному сході (*tailored Forward Presence*) Альянсу - інноваційна модель розгортання у відповідь на спектр загроз (Kulyk, 2023).

Така операція може бути особливо актуальною для України, оскільки підтримка безпеки в Європі потребує чітких сигналів стримування Росії та забезпечення захисту суверенітету України, навіть без формального оголошення війни або укладення мирної угоди. Наразі йдеться про «сили запевнення», що складатимуться з коаліції охочих, проти чого виступає Росія. Ці сили повинні бути достатньо потужними та технологічно компетентними, щоб забезпечити стримування подальшої російської агресії. Важливою перевагою *Reassurance Force* є відносна легкість у прийнятті політичних рішень порівняно з повномасштабними операціями з примусу до миру, оскільки така сила має превентивний, а не наступальний характер. Водночас, такі операції вимагають високого рівня координації між країнами-учасницями та чіткої політичної підтримки, що також складно в умовах різних інтересів у міжнародній спільноті. Такий підхід також дозволяє обійти необхідність мандата ООН та забезпечити присутність сил без прямого залучення в бойові дії (Black, E. 2025)

Попри зростаючу популярність коаліцій охочих у контексті підтримки України та зміцнення європейської безпеки, їхня ефективність залишається обмеженою переважно короткостроковими завданнями. Такі формати здатні оперативно реагувати на окремі виклики, однак вони рідко забезпечують довготривалу інституційну стійкість або стратегічне бачення. Їхня гнучкість часто супроводжується відсутністю чіткої координації, політичного мандату та спільного бачення кінцевих цілей.

У зв'язку з цим, для забезпечення стійкості та дієвості подібних ініціатив, доцільною була б їхня інтеграція в інституційні рамки, зокрема в структури ЄС, НАТО або їхнє функціональне поєднання. Вдалим прикладом такої інтеграції є коаліції з потенціалу, які було розширено влітку 2024 р. створенням Програми НАТО з безпеки та навчання для України (*NATO Security Assistance and Training for Ukraine, NSATU*). Ця структура, чисельністю близько 700 осіб, з 1 січня 2025 р. забезпечує координацію та підтримку відповідних ініціатив, сприяючи більш системній взаємодії між союзниками (NATO, 2025). Однак, з огляду на поточну політичну невизначеність навколо позиції США та обмеження процедур НАТО, існує висока ймовірність подальшого розвитку спеціалізованих, нестандартних форматів співпраці. Відтак, європейські держави мають посилити свою відповідальність у питаннях безпеки на континенті й напрацювати нові

механізми координації, розгортання сил і реагування на виклики, які б ґрунтувалися на взаємодоповнюваності з існуючими структурами ЄС і НАТО.

У короткостроковій перспективі фінансова та військова підтримка України може продовжувати надходити через NSATU та коаліцій з потенціалу. Водночас ці формати мають супроводжуватись рішучими та скоординованими діями, які дозволять забезпечити своєчасність, передбачуваність і релевантність постачання військових ресурсів відповідно до змін на полі бою. Проте, будь-яке розгортання військового контингенту коаліції охочих вимагатиме не лише політичного консенсусу, але й доступу до критичних елементів військової інфраструктури НАТО, таких як повітряна розвідка, спостереження або логістичні платформи. Повноцінна європейська ініціатива без прямої участі США є можливою за умови їхньої політичної підтримки та забезпечення операційної сумісності. Таким чином, найбільш життєздатним сценарієм може стати формування європейської сили в рамках НАТО без залучення американських військ на театр операцій, але з відповідною технічною та стратегічною підтримкою.

Окрім військових аспектів, довготривала ефективність подібних коаліцій залежить від їхнього вбудовування у ширші рамки політики безпеки ЄС. Йдеться, зокрема, про консолідацію європейської оборонної промисловості, сприяння спільним закупівлям та створення умов для інвестицій, як державних, так і приватних. Окрему увагу необхідно приділити виробничій співпраці з Україною, яка має значний, але наразі недостатньо реалізований потенціал, зокрема у сфері виробництва озброєнь та військової техніки. Ситуативні, короткотривалі коаліції без закріплення у довгостроковій стратегії, навряд чи зможуть гарантувати успіх. Задля уникнення стратегічної поразки, союзники України мають узгодити спільне бачення мети військової місії, засобів забезпечення майбутніх гарантій безпеки, індустріальної інтеграції України до європейської оборонної архітектури та відновлення економіки країни (Karlsruh, 2025).

Для оцінки умов, за яких операція з підтримання миру в Україні під проводом коаліції охочих може бути політично та стратегічно досяжною, було проведено аналітичне моделювання тривалих процесів з елементами теорії ігор. Метою моделі було виявлення стабільних стратегій поведінки держав-учасниць, а також аналіз зовнішніх реакцій на потенційне розгортання миротворчої операції.

В рамках дослідження було реалізовано сценарне моделювання, покликане перевірити політичну та стратегічну життєздатність формування коаліції охочих для проведення операції з підтримання миру в Україні. Модель відтворювала умовну багатосторонню взаємодію ключових гравців: потенційного лідера або лідерів коаліції, групи послідовників (К), Росії як противника (РФ), міжнародної спільноти (МС) як фактору, здатного змінити баланс через підтримку, нейтралітет або протидію та України як приймаючої

сторони. Було модельовано різні сценарії, у яких РФ могла або піти на ескалацію конфлікту, або стримуватись, або ігнорувати операцію; водночас МС могла підтримати коаліцію, залишитися нейтральною чи чинити спротив. Кожна комбінація дій призводила до певного результату операції (успішна чи зірвана), що оцінювалось через систему вигравів усіх трьох сторін. В процесі моделювання були досягнуті наступні аналітичні результати.

Фактор лідерства є ключовим. Без початкової ініціативи з боку авторитетної держави (наприклад, Франції чи Великої Британії) коаліція не формується. Водночас для лідера це означає зростання політичних витрат і ризиків, що потребує додаткових компенсаторів, зокрема, дипломатичної підтримки та попереднього узгодження формату операції з іншими учасниками.

Коаліція формується поетапно, за покроковим принципом. Після публічного сигналу з боку лідера ймовірність приєднання інших країн зростає. При цьому учасники обирають не оптимальні, а мінімально ризикові сценарії участі, реагуючи на баланс між безпековими дивідендами та політичними витратами.

Реакція Росії залежить від масштабності та легітимності коаліції. Слабка коаліція провокує агресивну відповідь, тоді як сильна й чітко скоординована - стримує ескалацію. Таким чином, неповна або умовна участь країн посилює ризики замість їх зниження.

Легітимність у міжнародній спільноті виступає «множником» ефективності. Навіть за відсутності мандату ООН, позитивна або хоча б нейтральна реакція міжнародних акторів істотно зменшує політичні витрати для учасників коаліції та знижує ризики ескалації.

Найбільш стабільний сценарій - це формування коаліції з чіткою внутрішньою ієрархією (лідер + група послідовників), нейтральна позиція міжнародної спільноти та обмежена реакція з боку РФ. У цьому випадку «стримування РФ + нейтралітет МС» формується рівновага Неша, варіант стабільний з точки зору раціонального вибору кожної сторони: РФ отримує позитивний виграв за стримування, МС не беруть на себе ризиків, Коаліція реалізує операцію без максимального, але прийняттого рівня підтримки. Жодна зі сторін не має стимулу односторонньо змінювати свою стратегію (матриця – жовтий колір).

Стратегічно неприйнятним є сценарій, у якому Коаліція слабка, РФ демонструє агресію, а міжнародна спільнота - протидію. У такому випадку операція втрачає легітимність, зростає ризик прямого конфлікту, а виграші учасників знижуються до нуля або стають негативними.

Матриця виграшів: РФ / МС / Коаліція

рф \ МС	Підтримка	Нейтралітет	Протидія
	<i>операція успішна</i>	<i>операція успішна</i>	<i>операція зірвана</i>
Ескалація	-2 ; +3; +3	-2 ; +1; +2	+3; +2; -1
Стимування	+1 ; +3 ;+3	+1 ;+1; +2	+1 ; -2; 0
Ігнорування	0 ; +3 ; +3	0 ; +1 ; +2	0 ; -2 ; 0

Моделювання дозволяє виокремити конфігурацію, яка відповідає умовам Парето-оптимуму (матриця - бузковий колір), тобто такому варіанту взаємодії, за якого покращення становища одного гравця є неможливим без погіршення становища іншого. У даному випадку оптимум досягається за умови активної підтримки операції з боку міжнародної спільноти (МС) та неагресивної реакції з боку РФ (стримування або ігнорування). У такій конфігурації: Коаліція отримує максимальний виграш у вигляді політичної та операційної легітимності, що забезпечує ефективне розгортання операції з підтримання миру. Міжнародна спільнота реалізує свої цілі стабілізації регіону, посилення власного впливу та демонстрації дієздатності у відповідь на виклики міжнародної безпеки. РФ - уникає подальшої ескалації та глибшої конфронтації, знижуючи власні втрати без необхідності формального визнання легітимності операції. Це стратегічне поєднання дозволяє досягти максимальних виграшів для всіх сторін без порушення ключових інтересів жодного з них. Водночас важливо, що в межах цієї моделі РФ не здатна самотійно зірвати операцію, якщо Коаліція отримає підтримку з боку міжнародної спільноти та діє в узгодженому форматі. Тобто, стратегічна синергія між коаліцією охочих і міжнародною спільнотою є критичним запобіжником потенційної ескалації.

Аналіз матриці свідчить, що у 6 з 9 можливих комбінацій дій РФ і МС операція завершується успіхом. Зокрема, навіть за умов ескалації з боку РФ, операція все ще має високі шанси на успіх, якщо МС не чинять протидії, тобто демонструють принаймні нейтралітет. Це означає, що ключовим чинником успішності операції є позиція МС, а не реакція Росії. Висновок: операція коаліції можлива і успішна в більшості сценаріїв.

Моделювання свідчить, що успіх Коаліції охочих як інструменту з підтримання миру можливий лише за умови цілеспрямованого політичного лідерства, попередньо узгодженої архітектури участі та активної роботи із зовнішніми чинниками легітимації. При цьому стратегія має уникати «серединних» рішень, оскільки неповна рішучість або амбівалентні сигнали з боку учасників можуть мати гірші наслідки, ніж відсутність операції взагалі.

Моделювання не тільки підтвердило «очевидний» сценарій, але й показало, де саме знаходиться вразливе місце, тобто сценарій «протидія МС + ескалація РФ». Саме цю конфігурацію треба нейтралізувати в першу чергу. Без

моделі це могло б здатись лише варіантом серед інших. Ми можемо чітко бачити, що Коаліція має виграшну стратегію навіть у складних умовах, якщо правильно врахувати поведінку інших акторів. Це дозволяє будувати стратегію залучення, легітимації, комунікації з нейтральними або державами, що сумніваються. Моделювання дозволяє продовжити дослідження й доповнити цю гру факторами часу, ризиками витоку інформації, або симетрією/асиметрією ресурсів - тоді результат уже не буде настільки очевидним.

Список використаних джерел

- Black, E. (2025) United Nations Peacekeeping for Ukraine Under Scrutiny. *RUSI*. Retrieved from <https://www.rusi.org/explore-our-research/publications/commentary/united-nations-peacekeeping-ukraine-under-scrutiny>
- Capability coalitions in support of Ukraine (2024). *Government Offices of Sweden*. Retrieved from <https://www.government.se/government-policy/swedens-support-to-ukraine/military-support-to-ukraine/capability-coalitions/>
- Fortna, V. P. (2008). Does Peacekeeping Work? Shaping Belligerents' Choices after Civil War. *Princeton University Press*. Retrieved from <https://www.columbia.edu/~vpf4/pkISQ%20offprint.PDF>
- Karlsruud, J., Reykers, Yf. (2025). Coalitions for Ukraine: Moving Beyond Stop-gap Measures. *IPI Global Observatory*. Retrieved from <https://theglobalobservatory.org/2025/05/coalitions-for-ukraine-moving-beyond-stop-gap-measures/>
- NATO Security Assistance and Training for Ukraine. (2025). *NATO official website*. Retrieved from https://www.nato.int/cps/uk/natohq/topics_37750.htm?selectedLocale=en#nsatu
- Ogryzko, L (2025). Northern lights: How a Nordic-Baltic coalition of the willing can do even more for Ukraine. *European Council of Foreign Relations*. Retrieved from <https://ecfr.eu/publication/northern-lights-how-a-nordic-baltic-coalition-of-the-willing-can-do-even-more-for-ukraine/#summary>
- Shukurani, P. (2011). Weak Links: Fragile States, Global Threats, and International Security. Retrieved from <https://academic.oup.com/book/34852>
- Thakur, R. (2016). The United Nations, Peace and Security: from Collective Security to the Responsibility to Protect. *Cambridge University Press*. Retrieved from https://assets.cambridge.org/97805218/55174/frontmatter/9780521855174_frontmatter.pdf
- Tocci, N. (2025). Out of Putin's war and Trump's treachery, a new Europe is being born. *The Guardian*. <https://www.theguardian.com/commentisfree/2025/mar/12/out-of-putins-war-and-trumps-treachery-a-new-europe-is-being-born>
- Reykers, Yf., Rieker, P. (2024). Ad hoc coalitions in European security and defence: symptoms of short-term pragmatism, no more? doi: <https://doi.org/10.1080/07036337.2024.2349608>